

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 151/2022
15.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Драгане Бољевић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца „Tactum Company“ ДОО из Београда, чији је пуномоћник Марко Петровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Трећи основни суд у Београду, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради новчаног обештећења на име неимовинске штете, одлучујући о захтеву Трећег основног суда у Београду за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету тог суда Прр 294/21, на седници одржаној 15.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у предмету Трећег основног суда у Београду Прр 294/21, **ОДРЕЂУЈЕ СЕ** Други основни суд у Београду.

Образложење

Тужилац је 02.11.2021. године поднео тужбу Трећем основном суду у Београду против тужене, ради обавезивања тужене да исплати тужиоцу на име накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року износ од 40.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и накнаде трошкова парничног поступка.

Тужилац је 01.06.2022. године предложио да се предмет делегира другом надлежном суду, с обзиром на то да је тужен и суд пред којим се води поступак.

Трећи основни суд у Београду, уз допис Прр 294/21 од 02.06.2022. године, доставио је списе предмета Врховном касационом суду, ради одређивања другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету и као оправдан разлог за свој захтев навео да, у конкретној ситуацији тужилац потражује од тужене Републике Србије накнаду штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету Трећег основног суда у Београду, при чему је поред тужене Републике Србије, као тужени означен и Трећи основни суд у Београду, коме је тужба и поднета.

Врховни касациони суд је одлучујући о захтеву суда за одређивање другог стварно надлежног суда на основу одредби члана 62. став 1. и 7. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у

разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15) и одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је захтев основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП, је прописано, да, надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Одредбом става 7. овог члана, да, о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овога члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

Према оцени Врховног касационог суда, у конкретној ситуацији су испуњени услови за тражену делегацију из одредбе члана 62. став 1. ЗПП, зато што разлог изнет у захтеву првостепеног суда, представља оправдан разлог, који је од утицаја за делегацију другог стварно надлежног суда.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 62. став 1. и 7. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић